

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Temmuz 2010 • No:28

Susacak mıyız, Hakkımızı İstemeyecek miyiz?

Rahmi Koç yelkenlisıyla dünya turunda

Kardeşler, patronlar kazanılmış haklarımızın büyük bir kısmına el koydular. Emeklilik yaşı uzatıldı, sigorta hakkından yararlanmanın önüne yeni engeller konuldu, ikramiyeler büyük ölçüde ortadan kaldırıldı, ücretler düşürüldü, iş saatleri uzatıldı, taşeronluk sistemi ve esnek çalışma getirildi, kadrolu işçilik ortadan kaldırıldı, sendikalar işyerinden atıldı, çalışma koşullarımız ağırlaştı. Daha saymakla bitmez. Sırada ise kıdem tazminatlarına el konulması var.

İnsanca yaşam sürecektir bir ücret istiyoruz!

Aldığımız ücretler yerinde saymaya devam ediyor. Neredeyse tüm işyerlerinde asgari ücret veriliyor. Asgari ücret 577 lira, Temmuz ayında yapılan zamlarla birlikte 599 lira oldu. Bizimle dalga geçiyorlar.

Kim?

Patronlar ve onların sözünden çıkmayan hükümet.

599 lirayla bir aile nasıl geçinir? Bu ücret asgari ücret değil sefalet ücretidir. Ev kirasına bile yetmeyen bir ücrete nasıl asgari ücret denir? Çünkü adı üzerinde asgari ücret demek, bir ailenin ortalama geçimini sağlayan ücret demektir. Sendikaların açıkladığı rakamlara göre, dört kişilik bir ailenin aylık sınırında yaşayabilmesi için 818 liraya ihtiyacı var. Bu dört kişilik ailenin aylık sınırının üzerine çı-

kıp yoksulluk sınırında yaşayabilmesi içinse, 2 bin 665 liraya ihtiyacı var. Yani adına asgari ücret denen ücret aylık sınırının bile altında kalıyor.

Peki, ne yapacağız? Susacak mıyız, hakkımızı istemeyecek miyiz?

“Mezarda emekli” olmaya karşı çıkıyoruz!

Çünkü iş bulmak zor, bir işyerinde uzun süre çalışmak neredeyse hayal oldu. Sigorta primleri brüt ücretler üzerinden yatırılmıyor. 9 milyon işçinin ise sigortası yok. Ağır çalışma koşullarından dolayı erken yaşlarda yıpranıp gidiyoruz. Sigortalarımızın yapılmasını, primlerin brüt ücretler üzerinden yatırılmasını ve emeklilik yaşının aşağıya çekilmesini istiyoruz. Ama bizi tembel olmakla, yan gelip yatmakla, ülkeyi düşünmemekle suçluyorlar.

Kim?

Patronlar.

Çünkü onların bizim gibi “mezarda emekli” olma durumları yok, onların keyfi gıycır, onlar kârlarını düşünüyorlar. Patronlar ve onların ailelerinin çok çalışmaktan yıpranması söz konusu değildir. Onlar hastalandıklarında en lüks hastanelerde tedavi görürler. Paraları olduğu için istedikleri tedavi yapılır. Ya işçiler için durum bu mu?

Peki, ne yapacağız? Susacak mıyız, hakkımızı istemeye-

devamı arka sayfada

yecek miyiz?

İkramiyelerimizi geri istiyoruz!

1980 öncesinde işçiler örgütlüydüler. Birçok işyerinde altı ikramiye, genelde ise dört ikramiye vardı. Ama 12 Eylül 1980 darbesinden sonra işbaşına gelen generaller patronların çıkarı için işçi örgütlerini dağıttılar. İşçiler örgütsüz kaldı ve mücadele edemedi. Fırsat bu fırsat deyip ikramiyelerimizi yavaş yavaş kırmaya başladılar.

Kim?

Patronlar.

Artık bir avuç sendikali işyeri haricinde ikramiyeler ortadan kaldırılmış durumda. Patronlar sendikali işyerlerindeki ikramiyelere de el koymak istiyorlar.

Peki, ne yapacağız? Susacak mıyız, hakkımızı istemeyecek miyiz?

İş saatlerinin kısaltılmasını istiyoruz!

İş saatleri giderek uzuyor. Bundan 150 yıl önce Avrupa'da ve Amerika'da işçiler 14-16 saat çalışıyorlardı. Buna bir son vermek istediler. "8 saat iş, 8 saat uyku, 8 saat canımız ne isterse" sloganıyla mücadeleye başladılar. Olmaz dediler. İşçileri "vatan haini" ve "düzen yıkıcı" olmakla suçladılar.

Kim?

Patronlar.

Ama işçiler mücadele ettiler ve 1 Mayıs bu şekilde ortaya çıktı. Patronlar 8 saatlik işgünü kabul ettiler. Ama şimdi örgütsüz olduğumuz için bu hakkımızı gasp ediyorlar. Çalışma saatleri fiilen 10 saatin üzerine çıktı. Patronlar bir taraftan işçi atıyorlar, öte taraftan ise az işçiyle çok iş yapmak için iş temposunu artırıyor ve iş saatlerini uzatıyorlar.

Peki, ne yapacağız? Susacak mıyız, hakkımızı istemeyecek miyiz?

Sosyal yaşam işçilerin hakkıdır!

Gece gündüz fabrikadayız. Ailemizin ve dostlarımızın yüzünü unutmaya başladık. Hiçbir sosyal yaşamımız yok. Hiçbir etkinliğe katılamıyoruz. Ne tiyatro, ne sinema, ne konser, ne gezme biliyoruz. Yazın sıcakta, 40 derecede kan ter içinde çalışıyoruz. Eski çağlarda kölelere "konuşan makine" derlermiş. Bizim "konuşan makine"lerden ne farkımız var? Evden işe, işten eve uzanan çizgide gidip geliyoruz. Peki, onlar bizim gibi mi?

Kim?

Patronlar ve onların aileleri.

Bizler yaz kış demeden, tatile gitmeden, hiçbir sosyal

faaliyete katılmadan, "konuşan makine" gibi çalışırken patronlar ve aileleri ne yapıyor?

Masmavi koylarda deritten ve tasadan uzak olanlar kimler?

En lüks yatlarda denizlerde gezenler ve dilediğince dinlenen ve tatil yapanlar kimler?

Dünyaca ünlü müzisyenlerin konserine "iş camiası" adı altında katılanlar kimler?

Partilerde ve defilelerde boy gösterenler kimler?

Biz ve ailemiz ölümüne çalışırken, patronlar ve aileleri yaşamın ve dünya güzelliklerinin sefasını sürüyorlar.

Peki, ne yapacağız? Susacak mıyız, hakkımızı istemeyecek miyiz?

Sendikali olmak hakkımızdır!

İşçiler olarak örgütlenip sendikalaştığımızda işten atılıyoruz. İşten atarak ve bizleri işsizliğe mahkûm ederek örgütlülüğümüzü dağıtmak istiyorlar. Sendikali olmamıza karşı çıkıyorlar.

Kim?

Patronlar.

Çünkü sendika işçilerin örgütüdür. İşçiler tek tek patron karşısında güçsüzdürler. Sendika işçilerin dayanıklılığına son verir. İşçilerin birleşmesi, kaynaşması ve patron karşısında bir yumruk olması demektir, sendika. Patronlar karşılıklarına birleşerek çıkmamızdan korkuyorlar, bundan dolayı sendikali olmamızı istemiyorlar.

Peki, ne yapacağız? Susacak mıyız, hakkımızı istemeyecek miyiz?

***

Kardeşler, susmamalıyız, haksızlığa boyun eğmemeliyiz, hakkımızı istemeliyiz. Haklarımızı almak ve insanca bir yaşam sürmek için bir araya gelip örgütlenmeliyiz. Örgütlenen ve mücadele eden işçi, "konuşan makine" olmaktan çıkmak isteyen işçidir. ■

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

■ İMES'ten bir metal işçisi

Merhaba sınıf kardeşlerim!

On yıldır metal sektöründe çalışan bir işçiyim. Az çok hepimiz biliriz. Metal sektörünün çalışma koşulları ağırdır. Çalıştığım fabrikada, bant usulü üretim yapılıyor. Aynı zamanda da vardiyalı çalışma sistemi var. Aslında bu ikisini yan yana getirdiğimizde, fazla söze gerek kalmıyor. Bu çalışma karşılığında ise aldığımız sefalet ücretidir. Ama patronlar başlayan yeni toplu sözleşme döneminde bu sefalet ücretini bile kuşa çevirmek ve çalışma koşullarımızı daha da ağırlaştırmak istiyorlar.

Metal sektöründe 2010-2012 Grup Toplu İş Sözleşmesi önümüzdeki ay başlıyor. Bir tarafta patronların örgütü Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) var, öte tarafta ise işçileri temsil edecek olan Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş sendikaları var. Bu seneki toplu sözleşme süreci daha bir zorlu geçecek. Çünkü patronlar krizi de gerekçe göstererek haklarımızı gasp etmek istiyorlar. Yani patronlar toplu sözleşme masasına kendi taleplerini dayatmak üzere gelecekler. MESS, esnek çalışmayı dayatmak, çalışma saatlerini uzatmak, sosyal hakları daha da kırmak, ücretlere zam yapmamak, işçilerin işten atılmasını kolaylaştıracak maddeleri sözleşmeye koymak istiyor. Yani patronlar hiçbir kural tanımadan, sendikaları işyerlerinde bir kuklaya dönüştürmek, işçileri diledikleri gibi çalıştırmak ve sömürmek istiyorlar.

Toplu sözleşme dönemlerinde, biz işçiler büyük bir umutla bekleriz. Ağır çalışma koşullarımız hafifleyecek, aylıklarımız yükselecek, birkaç kuruş daha fazla alacağız ve yaşam standardımız yükselecek diye ümit ederiz. Ama ne umarız ne buluruz, geçtiğimiz sözleşme döneminden hatırlayalım. 2008-2010 toplu sözleşme sürecinde, bizim karşımıza geçen ve "aslan" pozları kesen sendika bürokratlarının, patronların karşısında nasıl da "kediye" dönüştüğünü hatırlayalım. %15 zammın altında bir sözleşmeye imza atmam diyen Türk Metal sendikası, %8'e imza attı. Bunu Çelik-İş takip etti. Birleşik Metal-İş sendikası ise daha direngen bir görünüm çizdi, Cuma Yürüyüşleri'ni başlattı. Ama grev aşamasına gelindiğinde geri adım attı. Hemen hemen aynı sefalet ücretine o da imza attı ve ağır çalışma koşullarını kabul etti.

Peki, neden böyle oluyor? Çünkü aslında gerçek anlamda örgütlü değiliz, kâğıt üzerinde örgütlüyüz. Benim çalıştığım işyeri de sendikalı, işyerinde Türk Metal örgütlü. Ama bizler birlikte hareket edemediğimiz için, sendikaları kendi çıkarlarımız doğrultusunda harekete geçiremiyoruz. Örneğin, taban örgütlülüğümüz olmadığı için toplu sözleşme sürecine katılmıyoruz. Oysa işyerlerinde komiteler seçmeli, bir araya gelip tartışmalı ve taleplerimizi kendimiz belirlemeliyiz. İşyerlerinde ortaya çıkan talepler bir araya gelen işçilerin oluşturduğu işyeri komitelerinde ortaklaştırılmalı ve sendikalarımıza sunulmalıdır. Bu ortak talepleri patronların önüne koymakla yetinmemeliyiz. Patronlarla yürütülen görüşmelere sendikacılarla birlikte taban örgütlerinden işçi temsilcileri de katılmalıdır. 1980 öncesinde Kemal Türkler önderliğindeki Maden-İş sendikası toplu sözleşmelere bu şekilde hazırlanıyordu. Maden-İş, işçilerin sahip çıktığı mücadeleciler bir sendikaydı ve bu nedenle işçiler önemli kazanımlar elde etmişlerdi.

İşçilikten kopan, artık işçi gibi yaşamayan, mevki ve ayrıcalığını koruma derdine düşen sendika bürokratlarından medet ummamalıyız. Taleplerimizi hayata geçirebilmemiz için, hangi sendikaya üye olursak olalım, hangi işyerinde çalışırsak çalışalım, yan yana gelmeliyiz. Bakın, MESS'de birleşen patronlar ortak çıkarları için nasıl çalışıyorlar. Sendikalarımıza sahip çıkarak sendikalarımızı mücadeleciler örgütleri haline getirmeli, çıkarlarımız için mücadele etmeliyiz. Buradan bütün metal işçisi kardeşlerime sesleniyorum. Sözleşme dönemi yaklaşıyor. **MESS'in dayatmalarına dur demek için, insanca yaşayacağımız ücret için, çalışma koşullarımızı düzeltmek ve çalışma saatlerini aşağıya çekmek için, sosyal kazanımlar elde etmek için, sendikalarımızı işçilerin evi haline getirmek için birleşmeliyiz.** Yan yana gelelim, omuz omuza verelim. Güçlerimizi birleştirelim. Patronların ve sendikalarımızı ikbal kapısına çeviren sendika bürokratlarının oyunlarını bozalım. Bunu başarabilecek gücümüz var. Yeter ki isteyelim. Metal işçisi arkadaş, zaman birlik olma zamanı, zaman mücadele etme zamanı! ■

Düzce'de Patronların İşçilere Saldırıları Artıyor

Düzce Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB) işçilerin örgütlenme, sendikalaşma haklarına yönelik patronların hak-hukuk tanımayan baskıları artarak sürüyor. Hızlı bir sanayileşmenin yaşandığı Düzce'de işçiler, patronların baskılarına rağmen örgütlenmek ve haklarını almakta kararlılık gösteriyorlar.

Düzce'de Deri-İş'in Desa Deri'de yaptığı sendikal örgütlenme engellendi. Sendikaları işçi örgütü dışında hemen her şeye benzeten ve "terörist" damgası vuran patronlar, işçilere baskı kurarak sendikadan istifa ettirmeye çalışıyorlar. Desa Deri patronu, Deri-İş ile imzaladığı protokole de uymayarak işçilerin sendikadan istifası için her türlü hileye başvurdu.

Petrol-İş'in "Ne Olursan Ol, Sendikalı Ol" kampanyasından Düzceli patronlar da tedirgin olmaya başladılar. Petrol-İş kampanya çerçevesinde sokaklara afişler astı, görsel medyaya reklamlar verdi, ilanlar, bildirimler ve etkinliklerle işçilere sendikalı olmaları çağrısında bulundu.

Patronlar ise bu kampanyayı boşa çıkartmak için işçilerin dini duygularını dahi kullanmaya giriştiler. Cami

hocalarını kullanarak sendikalaşmanın, direnişe çıkmanın, eylem yapmanın "günah" olduğu yalanını yaymaya başladılar.

Birleşik Metal-İş'in yaptığı örgütlenmeler de aynı engellere takılıyor. Nema Makine ve Termo Makine işçilerinin sendikalaşma mücadelesi engelleniyor. Sendikacılar jandarma tarafından gözaltına alınıyor, işçilerin toplu halde yürüyüşüne izin verilmiyor. Düzce'de sendikalaşma engellenmeye çalışılıyor.

Yeni sanayileşen Düzce gibi kentlerde her türlü zorluğa rağmen işçiler örgütlenmeye devam ediyorlar. Patronlar işçileri sendikasız, sigortasız, düşük ücretle uzun saatler boyu çalıştırıyor ve kârlarına kâr katıyorlar. Devlet destekli yaratılan dikensiz gül bahçesini özenle korumaya ve işçilerin örgütlülüğünün önüne geçmeye çalışıyorlar. Fakat işçiler ağır çalışma koşullarına "hayır" demeye başlıyor ve sendikalarda örgütleniyorlar. Bu örgütlenmelerin başarısı için sendikaların güç birliği yapması ve işçilerin baskılara boyun eğmeden mücadeleyi yükseltmeleri gerekiyor. ■

Baskılar Mücadele Eden İşçileri Yıldırılmaz

İstanbul Büyükşehir Belediyesine Grev Kararı Asıldı: Belediye-İş'in İstanbul Büyükşehir Belediyesiyle (İBB) yürüttüğü toplu sözleşme süreci tıkanı. Beş aydır süren görüşmelerde ücret, kapsam ve idari maddelerde işçilerin taleplerinin karşılanmaması üzerine, 13 Temmuzda yapılan kitlesel bir yürüyüşle İBB kapısına grev kararı asıldı. Yürüyüşe direnişteki UPS, Yeşil Kundura ve İSKİ işçileri ile sendikalar destek verdi. Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul yaptığı konuşmada belediye işçilerinin ihale, özelleştirmeden pay ve ayrıcalık değil, alın terinin hakkını istediklerini belirtti. Yurdakul hiçbir belediye işçisinin yoksulluk sınırı üstünde ücret almadığını belirterek, insanın köle gibi çalıştırılmasına son verilmesini istedi. Eylem boyunca "Geliyor Geliyor, Genel Grev Geliyor", "Toptaş Şaşırma Sarpımızı Şaşırma", "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları haykırıldı.

Samka Metal: Samka Metal işçilerinin sendikalaşma mücadelesi sürüyor. İşçilerin üye olduğu Birleşik Metal-İş, Çalışma Bakanlığına yetki başvurusu yaptı. İşçiler bir yandan yetki beklerken diğer yandan da fabrika önünde kurdukları çadırda direnmeye devam ediyorlar.

Yeşil Kundura: Deri-İş'e üye olan Yeşil Kundura işçileri 27 Mayıs günü patron tarafından işten atıldı. İşçiler fabrika önünde direnişler. Uzun saatler çalışan, asgari ücret alan, sosyal hakları gasp edilen, kötü muamele gören işçiler, Der-İş sendikasında örgütlendiler. Yeşil Kundura işçilerinin birleşmesini hazmedemeyen patron, işçileri işten atarak baskı uygulayarak sendikalaşmaya engel olmaya çalışıyor. Deri-İş, fabrika önünde yaptığı basın açıklamasıyla patronun atılan işçileri geri alması ve sendikayı kabul etmesi çağrısında bulundu.

Çel-Mer Çelik'te Kazanan İşçiler Olacak: Çayırova, Şeker-pınar'da kurulu bulunan Çel-Mer Çelik'te Birleşik Metal-İş'e üye olan 12 işçi işten atıldı. İşten atılan işçiler fabrika önünde ayrılmayarak direnişe başladılar. Fabrika önünde işe geri dönme mücadelesi veren işçilere fabrika içindeki işçilerden aralıksız destek verdi. Yemek saatlerinde, işe giriş-çıkış saatlerinde dışarıdaki işçi arkadaşlarını yalnız bırakmayan işçiler, böylece patrona geri adım attırdılar. Fabrika önünde direnen 12 işçi işe geri alındı. İşçiler birlikte davranarak fabrika içinde sendikalaşmayı da başaracaklarını kararlıca dile getiriyorlar.

Koşuyolu Sağlık İşçileri Kazandı: Kartal Koşuyolu Hastanesi'nde işten atılan 4 taşeron sağlık işçisinin yürüttüğü direniş kazanımla sonuçlandı ve işçiler işlerine geri döndü. İşçiler direniş boyunca hastane önünde basın açıklamaları ve yürüyüşler örgütleyerek haksız yere işten atılmalarını protesto ettiler. Bir aydan fazla süren direniş, işçilerin işbaşı yapmasıyla sonuçlandı. Dev Sağlık-İş'te örgütlenen işçiler taşeronlaştırmaya karşı mücadelelerinin süreceğini belirtiyorlar. ■

UPS İşçilerinden Mektup

Mektup gönderen bir grup UPS işçisi, “İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!” diyor. UPS işçileri patronun ve polislin direnişi kırma saldırılarına karşı mücadele ediyorlar. UPS direnişine ulusal ve uluslararası düzeyde sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin desteği sürüyor. Polis saldırısını kınayan ve hiçbir saldırının kendilerini mücadeleden alıkoyamayacağını söyleyen direnişçi işçilerin mektubunu yayınlıyoruz.

■ Bir grup UPS direnişçisi

Merhaba dostlar,

Bizler yasal hakkımız olan sendikalaşma hakkımızı kullandığımız için işten çıkarıldık. Uluslararası taşımacılık alanında faaliyet yürüten UPS Kargo firmasında çalışan bizler, iş koşullarımızı düzeltmek ve daha insani bir ücretle çalışmak için yasal hakkımızı kullanıp TÜMTİS sendikasına üye olduk. Sendikalaşmamız işveren tarafından öğrenilince bizleri gruplar halinde işten attı. Bizler de işimize ve sendikamıza sahip çıkarak direnişe geçtik. Bugün direnişimizin 64. günü. İlk günlerden bugüne kadar direniş yerinde çok şeyler öğrendik. İlk günlerden bugüne kadar devam eden, direnişimizin son gününe kadar da devam edeceğine emin olduğumuz polis baskısı her geçen gün artıyor. Yaşadığımız birkaç olayı sınıf kardeşlerimizle paylaşmak istedik.

Özellikle Temmuz ayının başından itibaren baskılar daha da arttı. 6 Temmuz günü saat 17.30 sıralarında işverenin tekrar yeni işçi getireceği haberini aldık. Mahmutbey Aktarma Merkezinde polis korteji eşliğinde getirilen işçi servisinin önünü kestik. Yaklaşık 100'e yakın çevik kuvvet polisi ve bir panzer gelmişti. Çevik kuvvet, emniyet genel müdür yardımcısının talimatıyla, oturma eylemi yapan biz direnişteki işçilerin etrafını ablukaya aldı. Yapılan eylemin yasadışı olduğunu, eğer son vermezsek müdahale edeceklerini ve gözaltına alacaklarını söyleyerek 3 dakika zaman tanıdılar. Sendikamızın İstanbul şube başkanı, “3 dakika beklemenize gerek yok. Alacaksınız koridoru açın siz, biz bineriz araçlara” dedi. Başkan bizlere dönüp “arkadaşlar, direnmiyoruz, hep birlikte emniyete gidiyoruz” dedi. Emniyet genel müdür yardımcısı “gözaltına alınmak istemeyen varsa ayrılınsın” demesine rağmen hiç kimse ayrılmadı. En öndeki arkadaş araca bindirmek için müdahale ettiklerinde hepimiz

mizin ayağa kalkmasıyla, ilk önce “hepsinin üzerine arayıp gözaltına alın” diyen **müdür yardımcısı kararlı olduğumuzu görünce vazgeçti ve ablukayı geriye çekti**. Kimseyi içeri almadılar. Bizler de bu olaydan sonra morallerimiz daha yüksek bir şekilde sloganlar atarak direniş çadırımıza döndük.

Direnin başladığı günden bugüne kadar ilk defa bu kadar polisle karşı karşıya kalmıştık. Bundan sonra da karşılaşacağımız kesindi artık. Bir sonraki gün biz yine polis eşliğinde getirilen servisin önünü kestik. Fakat çevik kuvvet polisi bu sefer bizlere saldırdı. Dipçik, cop, yumruk, tekme vs. kullanan polisler birçok arkadaşımızı darp etti. Darp edilen arkadaşlar doktora gitti ve rapor aldılar.

Bizler üzerinde psikolojik baskı kurmak için alana gelen polis sayısını artırdılar. Akşam üzeri polisin hareketliliğinden çadıra müdahale edeceği izlenimi alan sendika başkanı çadırı toplamamızı istedi. Çok hızlı bir şekilde çadırı topladık. Daha düne kadar bizden uzakta konuşlanan çevik kuvvet bu sefer çadırın çok yakınına, hemen önüne toplanmaya başlamıştı. Başkanın uyarısıyla polisin olası müdahalesini savuşturduk.

Biz çalışanların en ufak bir hak arama mücadelesinde polisin ve jandarmanın karşımıza çıkması aslında onların kimi koruduklarını çok net bir biçimde ortaya koyuyor. Bize gelip her iki tarafa da eşit mesafede duruyorlar diyorlar fakat hiç de öyle olmadığını direnişteki biz işçiler çok iyi biliyoruz. Bir arkadaş, “Arka Sokaklar” adlı televizyon dizisindeki polislerle bu polislerin aynı olmadıklarını söyleyerek gülmemize bile neden oluyor. İşverenin baskısı, polisin baskısı bizim direniş mücadelemizi kırmaya yetmeyecek. Çünkü **sendikalaşma mücadelemiz haklı bir mücadele ve engellenemez.** ■

Dünyada Grev Dalgası!

Yunanistan'da Genel Grev Dalgası!

Yunanistan'da genel grevler dalgası sürüyor. Peş peşe yapılan grevlerde hastaneler, radyo istasyonları, televizyon yayını, basın ve kamu hizmetleri tamamen durdu. Kara, deniz ve hava ulaşımı neredeyse yapılmadı. Grev, aylardır hükümetin yasalastırmaya çalıştığı emeklilik yaşının yükseltilmesi, işten çıkarmaların patronlar yararına kolaylaştırılması, tazminatların daha da düşürülmesi ve KDV oranlarının yükseltilmesini öngören yasaya karşı devam ediyor. Yunanistan'da KDV oranı Mart ayında %19'a yükseltilmişti. Haziran ayı içerisinde de tekrar %21'den %23'e yükseltilmesi hedefleniyor. Yasa aynı zamanda emekli maaşlarını ve çalışanların maaşlarını düşürmeyi, işçilerin kazanılmış sosyal haklarını tamamen budamayı hedefliyor. Yunanistanlı işçi kardeşlerimiz sosyal haklarına ve kazanılmış haklarına dönük saldırılara bir kere boyun eğdiklerinde ya da küçücük bir taviz verdiklerinde geriye hiçbir kazanımlarının kalmayacağını farkındalar. Bu nedenle mücadele ediyor ve saldırılara şöyle cevap veriyorlar: "Hükümet ve patronlar bizi savaşa davet ediyorlar, davetleri kabulümüzdür. Savaşacağız!"

Atina'da otobüs, metro ve trenler saatlerce çalışmadı. Havalimanı açık kaldı ve dış hatlar normal çalışırken iç hat uçuşlarının 100'den fazlası iptal edildi. Televizyonlarda gün boyunca yalnızca işçilerin eylemlerinden haberler verildi. Gazeteler basın çalışanları grevde olduğu için çıkmadı. Pire limanında binlerce işçi feribot seferlerinin yapılmasını engelledi. Liman çalışanları Ege Denizi'ne giden feribotları engellediler. Mahkeme ise feribot ulaşımında yapılacak grevlerin "yasadışı" olduğu kararını açıkladı. Böyle olmasına rağmen binlerce işçinin aileleriyle greve katılmasına engel olamadılar. Pire limanında çalışan bir işçi "Onlar bize deli gömleği giydirmeye çalışıyorlar. Biz de yaşamlarımızın özgür olması için mücadele ediyoruz. Bizim sırtımızdan zengin oluyorlar. Biz bunu kabul etmiyoruz. Gün be gün gücümüzü büyütüyor ve bu durumu tersine çevirmek için mücadele ediyoruz" diyordu.

Kardeş Yunanistan işçileri şöyle diyorlar: "Adaletsizlik yasal hale gelince direniş görevimizdir!" ■

Fransa'da Emeklilik Yaşının Yükseltilmesine Karşı Grev

Yaklaşık 2 milyon işçi 24 Haziran günü emeklilik yaşının yükseltilme planına karşı sokaklara çıktı.

Okullar kapandı, kara ve hava ulaşımı kesildi. Posta, gaz, elektrik, radyo istasyonları, basın ve tiyatrolar da dâhil olmak üzere kamu ve özel sektör işçileri greve katıldı. Paris ve daha birçok büyük şehirde kitlesel eylemler düzenlendi. Hükümet eylemden bir hafta önce emeklilik yaşını 60'dan 62'ye çıkaracağını açıkladı. Buna karşılık sendikalar da hükümetin bütçe açığını işçilerin sırtına yüklemeye çalıştığını açıklayarak genel grev düzenleyeceklerini açıklamışlardı. Fransa genelinde 200'den fazla protesto eylemi yapıldı. Kimi gazeteler cuma günü sayılarını müsvedde olarak çıkarmak zorunda kalırken, radyolar da yalnızca müzik yayını yapabildiler. ■

Yunanistan işçi sınıfı 8 Temmuzda 6. genel grevini yaptı

İtalya: İşçiler Hükümetin Tasarruf Planına Karşı Genel Grevde

1 milyon işçi Roma, Milan, Bolonya ve diğer büyük şehirlerde 25 Haziranda protesto eylemleri yaptı. Gösteriler, tasarruf paketi adı altında kamu harcamalarında kesintiye ve bundan dolayı da binlerce kamu işçisini işten atmayı planlayan tasarıya karşı yapıldı. Hükümet 2011 ve 2012 yıllarında toplam 24 milyar euro değerinde bir kesinti yapmayı planlıyor. Kamu sektöründe bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirilirken özel sektör işçileri de eyleme destek verdiler. Bu kemer sıkma uygulamasında çalışanların maaşları üç yıl boyunca dondurulacak, vergi artışları gündeme gelecek, özel sektör çalışanlarının ikramiyeleri üzerinden vergi alınacak. Emeklilik yaşının artırılması da planlanıyor. İşçi sınıfı ise bu saldırılara karşı çıkıyor. ■

Çin'de Fabrikalar Grev Dalgasıyla Sarsılıyor

Çin'in güney, kuzey ve doğusunda bulunan fabrikalar grev dalgası ile sarsılıyor. İşçiler ücretlerinin artırılmasını, kendilerine kötü muamele eden yöneticilerin işten uzaklaştırılmasını, çalışma koşullarının iyileştirilmesini ve devlet güdümlü sendikaların yerine kendi sendikalarının tanınmasını istiyorlar.

Çin sanayisinin can damarı olan bölgelerde sabahın erken saatlerinde iş tulumlarını giymiş işçiler çalışmaya değil "greve" gidiyorlar. Kimisi kırmızı, kimisi mavi, kimisi beyaz tulumlarını kuşanmışlar. Çin sanayisinin kalbinde işçilerin öfkeli sesleri yükseliyor.

Grevler bir fabrikadan diğerine yayılıyor. Geçen haftalarda birçok fabrikada grev yaşandı. Honda ve Toyota fabrikalarında Mayıs ayının son haftasında başlayan grevler, işçilerin sendika temsilcilerini kendilerinin seçmesi talebiyle başladı. Bugün bir Honda işçisinin almış olduğu asgari ücret 900 yuan, yani 132 dolar. Üstelik ücret artışları barınma, gıda gibi temel yaşamsal ihtiyaçların fiyatından çok daha düşük bir yüzdeyle artıyor. Bunun yanında vahşi iş koşulları işçilerin yaşamlarını daha da katlanılmaz kılıyor. Sürekli olarak kolluk güçlerinin baskısıyla karşılaşan işçiler, tuvalete gitmek ya da birbirleriyle konuşmak için dahi izin istemek zorundalar. Sürekli kamerayla takip edilen işçiler, çoğu zaman aşırı sıcaktan bunaliyorlar.

Toyota ve Honda tedarikçisi Denso fabrikası işçileri de üretimi durdurdular. Ücret artışı talep eden işçiler "fabrika bizim üzerimizden kâr ediyor, o halde kârını bizimle paylaşmalı" diyorlar. Honda işçilerinin öncülüğünü yürüttükleri mücadeleler bir anda tüm Çin'i sarmış bulunuyor. Merry Elektronik fabrikasının önünde işçiler bu ayın başında yolu bloke ettiler. Hemen

hemen hepsi 20'li yaşlardalar ve ülkenin dört bir yanından buraya göç etmişler. Grevci bir işçi yaşanan tüm bu grevlerin bir öfke patlamasının sonucu olduğunu söylüyor: "Her şey kendiliğinden ve bir anda oldu. Fabrika bizim hafta sonu mesailerimizi normal ücret üzerinden ödüyordu. Böylece biz haftanın yedi günü, günde 11 saat çalışıyoruz. Göçmen işçiler bir saatte de 1 dolardan daha az kazanıyor. İş-

çilerin birçoğu mutsuz. Uzun yıllardır çalışan işçiler, yeni işe alınan işçiler gibi asgari ücret alıyor. Birlikte başladığımız grev en azından bizim sorunlarımıza dikkat çekecek".

Dünyaya ucuz ürün üreten Çin işçi sınıfı, vahşi çalışma koşullarına karşı ayağa kalkıyor. Yüz milyonlarca bir kitleye sahip Çin işçi sınıfının ayağa kalkması dünya patronlarının korkulu rüyasıdır. Çin devleti ve uluslararası tekeller bunu engellemeye çalışsa da, bu uyanışın önüne geçemeyecekler. ■

İspanya: Kamu İşçileri Kemer Sıkma Politikasına Karşı Grevde

İspanya'da da kamu işçileri hükümetin Haziran ayından itibaren uygulamaya koyduğu %5'lik ücret kesintisine karşı greve çıktı. 2,5 milyon kamu işçisinin %80'i greve katıldı. Tüm kamu sektöründe hizmet durdu. Posta, vergi, itfaiye, belediye, hastane işçileri çalışmadı. Yalnızca acil servislerde hizmet verildi. İşçiler öfkelerini dile getirerek "bu saldırı yalnızca maaşlarımıza değil aynı zamanda sosyal haklarımıza da bir saldırdır. Tüm kamu çalışanlarına yapılmış bir saldırdır" dediler. Madrid'de toplanan binlerce işçi hükümeti protesto etti. ■

Portekiz'de de Genel Grev

Portekiz'de de 8 Temmuz'da sendikaların çağrısı ile demir-çelik, demir yolu, elektrik ve çeşitli işkollarındaki işçiler 24 saatlik greve çıktılar. Hükümetin Şubat ayında kamu harcamalarında kesintiye gitmesini, Mayıs ayında da artırılan vergiler, düşük sosyal haklar ve ücretlerin dondurulması kararı takip etti. Özellikle ulaşım alanında etkili olan grev nedeniyle trenlerin yüzde 80'inin çalışmadığı bildirildi. ■

Çin'de Honda işçileri mücadele ediyor

Dünya Kupası Yoksullar Kıtasında

■ Bir deri işçisi

Tüm dünyada açlık, yoksulluk ve sefalet kırbağı işçilerin sırtından eksik olmuyor. Her geçen gün zenginler daha da zenginleşiyor, yoksullar ise daha da yoksullaşiyor. Patronların kâr düzeni kapitalizm dünyamızı cehenneme çeviriyor. Bu cehennem koşullarının altında, açlık ve hastalığın kol gezdiği Afrika'da, 2010 Dünya Kupası maçları yapıldı.

Kupa maçlarının Güney Afrika'da yapılacağı belli olduktan sonra ülkede seferberlik ilan edildi ve hummalı bir çalışma başlatıldı. Dünyaya cilalanmış bir Afrika gösterdiler. Ama dünya kupası sırasında ekranlara gelmeyen bir Güney Afrika daha var. Güney Afrika'nın durumu gerçekten de işler acısı. 48 milyon nüfuslu ülkede 5,7 milyon kişi HIV/AIDS virüsü taşıyor. Fuhuş yasak olmasına rağmen, hiçbir denetim olmadan fuhuş çeteleri etrafta kol geziyor. Ayrıca dünyada Kolombiya'dan sonra en çok cinayet işlenen ikinci ülke durumunda... Suç oranı alabildiğine yüksek. Yani Dünya Kupası sırasında ekranlara gelen "şirin" görüntüler gerçekleri yansıtmıyor. Dünya kupasının o şaşılahtır görüntülerinden başka bir şey göremedik. Oysa Güney Afrika'da son üç yıldır birçok grev ve eylemlilikler yaşandı, yaşanıyor. Maçların yapıldığı stadları inşa eden işçiler, bıçak kemikte diyerek sokaklara döküldüler, iş yavaşlattılar veya iş bıraktılar.

Güney Afrika devletinin tüm engellemelerine rağmen işçiler hakları için mücadele yürütüyorlar ve bundan vazgeçemediler. Dünya Kupası 2010 kapsamında stad, havaalanı ve tramvay inşaatında, yol yapımında çalışan işçiler, son 3 yılda 26 grev gerçekleştirdiler. İlk iş bırakma eylemi toplu taşıma sektöründe ve belediyelerde çalışan 150 bin işçiden geldi. İşçiler insanca yaşam için ücretlerinin düzeltilmesi yönünde taleplerini dile getirmişlerdi. 150 bin işçi birlikte hareket ettiler ve iş bırakma eylemi kazanımla sonuçlandı. Tam da bu sırada Dünya Kupası maçlarının oynanacağı stadyumların yapımında çalışan inşaat işçileri 2 günlük greve gittiler. İşçiler ücretlerine yüzde 13'lük bir zam istemişlerdi ve isteklerini kabul ettirdiler, grev kazanıldı. Grevler etkilerini artırarak devam ediyor. Sermayenin sözcüsü hükümet ise grevleri yasaklamaya çalışıyor.

Kupa maçlarında stadlarda "güvenlik görevlisi" ola-

rak çalışacak olan işçiler iş bıraktılar ve polisin saldırısına uğradılar. Gündelik ücretlerine yüzde 10 zam talebiyle eyleme geçen güvenlik işçileri, dünya kupası boyunca maçlarda görev yapmadılar. Bundan dolayı güvenlik polislerine devredildi. Bir başka grev ise, ulaşım sektöründe yaşanıyor. Güney Afrika Ulaşım İşçileri Sendikası, Mart ayında başlayan grevi devam ettirme kararı aldı. Bu grevden etkilenen belediye işçileri de, Birleşik Taşımacılık Sendikası öncülüğünde grev kararı aldılar. Ulaşım işçileri, birçok maçta futbolcuları maçların oynanacağı stadyumlara geç götürdüler.

Yaşanan grevlerin en büyüğü ise, maden işçileri tarafından gerçekleştiriliyor. Ulusal Maden İşçileri Sendikasında örgütlü olan işçiler, ülkenin en büyük elektrik şirketi olan Eskom'da grev kararı aldılar. Ama ne yazık ki grev gerçekleştirilemedi. Eğer grev gerçekleştirilseydi Dünya Kupası maçları karanlığa gömülecekti. Meclisten çıkarılan özel bir kararla haksız yere grev durduruldu. Aynı şekilde grev kararı alan kamu emekçilerinin grevi de 30 günlük süreyle ertelendi. Ülkenin birçok yerinde işçiler ve emekçiler gösterilerle ve iş bırakma eylemleriyle haklarını arıyorlar.

Bir yanda işçilerin yaşadığı sefalet koşulları, bir yanda ise Dünya Kupası vesilesiyle gelen milyar dolarların patronların cebine girmesi... Patronlar "kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez" misali, alabildiğince yatırım yaptılar. Bir araştırma şirketi bu Dünya Kupasının "ekonomiye katkısının" 11,8 milyar dolar olacağını açıkladı. Bununla birlikte, ülkeye 300 bin turist beklendiğini de ifade etti.

Yani patronlar kâr-

larını katladılar, işçiler ise sefalet ücretlerine, sefalet koşullarında çalışmaya devam ettiler.

Dünya Kupasının yapılabilmesi için gece gündüz çalışan işçilerin içinde bulunduğu tablo gösterilmedi. Sermaye medyası işini o kadar iyi yaptı ki, diğer ülkelerdeki işçilere Güney Afrika'da yaşanan sefaleti görmedi. Ama medya göstermese de bilmeliyiz ki, aynı Türkiye'de olduğu gibi Afrika'da ve dünyada yüz milyonlarca insan işsizlikle, açlıkla ve yoksullukla boğuşuyor. Üstelik de tüm değerleri biz işçiler üretiyoruz. Bu haksız ve sömürücü düzen devam ettiği müddetçe işçilerin koşullarında büyük değişimler olmayacak. Tek şansımız birleşerek mücadele etmektir. ■

İşyerlerinde, İşçi Semtlerinde, Duraklarda, Servislerde İşçi Dayanışması

■Ankara'dan ÜİD-DER'li işçiler

Henüz güneşin ışıkları düşme-
mişken yeryüzüne ya da ak-
şam alacasında, işçilerin fabrikaya
giriş ve çıkış saatlerinde bültenleri-
mizi dağıtmaya devam ediyoruz.
Başımızda kırmızı şapkalarımız,
servislerini bekleyen işçi kardeşle-
rimizin yanına ulaşıyoruz. İşyerleri
önünde, duraklarda veya servis
araçlarında bir yandan İşçi Daya-
nışması'nı kardeşlerimize ulaştırır-
ken bir yandan da onlarla yaşa-
dıkları sorunlara dair sohbet edi-
yoruz. Bültenimizi uzattığımız işçi-
lerin büyük bir bölümü geri çevir-
miyorlar. İçlerinden bültenimizin
takipçileri de çıkıyor. Yaşadıkları
sorunların benzerlerini başka fab-
rikalarda yaşayan işçilerin yazdık-
ları mektupları, patronun baskıla-
rına karşı direnişe geçen işçilerin
mücadelesini ilgiyle takip ettikleri-
ni söylüyorlar. Hakları konusunda

bilmedikleri birçok şe-
yi bültenimizin "Hak-
larımızı Bilelim" köşe-
sinden öğrendiklerini ifade
ediyorlar.

Bülteni ulaştırdığımız bir
işçi kardeşimiz "Ne güzel bir
iş yapıyorsunuz. Bizim ço-
cuklarımız da işte sizin çizdi-
ğiniz bu yoldan yürümeliler,
öğrenmeliler, kendilerini ez-
dirmemeliler!" dedi. Genç
bir işçi kardeşimiz "Bunlar
bizim dostlarımız" sözleriyle
bizi babasına tanıttı. Bu soh-
betlerin birçoğu daha sonra
ya derneğimizde ya da bizi
davet eden işçi kardeşleri-
mizin evinde devam ediyor.
Her dağıtımımızda buna
benzer birçok sohbetimiz
oluyor. Her defasında daha
bir coşkuyla, başımızda kır-
mızı şapkalarımız, elimizde
bültenlerimiz fabrikaların
yollarını tutuyoruz. ■

Sincan'da "Haklarımız nedir ve Haklarımızı Nasıl Savunuruz?" Semineri

26 Haziran Cumartesi günü Sincan'da Organize
Sanayide çalışan işçilere yönelik "haklarımız nedir
ve haklarımızı nasıl savunuruz?" konulu bir seminer
yaptık. Etkinliğe Sincan'daki çeşitli fabrikalardan ve
Ostim'den işçi arkadaşlar katıldı.

Toplantının başında sunumu yapan arkadaşımız bu-
gün Türkiye'deki işçilerin genelinin örgütsüz olduğunu
dile getirdi. Bu durumun Sincan işçi havzasındaki yan-
sımlarından, gangster sendikacılık yapan Türk Metal
dışında doğru düzgün bir sendikal örgütlülüğün dahi
olmadığı bir bölgede bu tarz işçi toplantılarının çok
önemli olduğundan bahsetti.

Daha sonra toplantı, katılan işçi arkadaşların işyerle-
rinde yaşadıkları sorunları anlatmasıyla devam etti. Zo-
runlu ve karşılığı ödenmeyen fazla mesailer, işçinin rıza-
sı alınmadan denkleştirme yapılması, yemeklerin kalite-
siz ve az çıkması, izin haklarının gasp edilmesi, düğünü-
hastası olanların bile zor izin alması, şeflerin kötü ve
adaletsiz davranışları, gece vardiyasında 12 saat yapı-
lan mesailer ve düşük ücretler işçi arkadaşlar tarafından

öne çıkarılan ortak sorunlar oldu. Patronların krizi ba-
hane edip işçi attıklarından ve kalanları da işsizlik kırba-
cı ile kötü şartlara razı ettiğinden bahsedildi. Birbirini ilk
kez gören insanlar sınıf kardeşliğinin verdiği güven ve
yakınlıkla bir anda kırk yıllık dost gibi oldular. Toplantı
sonunda tekrar görüşme planları yapıldı.

Tüm Türkiye'de olduğu gibi Sincan'da da işçiler de-
rin bir umutsuzluk ve çözümsüzlük duygusunun belirle-
diği bir ruh halinin içinde. Ama ÜİD-DER'in yaptığı
toplantılara katılan işçiler bir sınıf olduklarını fark ediyor
ve umudun aslında sadece üreten ellerinde, cesur yü-
reklerinde ve birbirlerinden aldıkları güvende olduğunu
görüyorlar.

Sincan Organize Sanayi Bölgesinde kölece çalışma
koşullarına son vermenin yolu bilinçlenmekten ve ör-
gütlenmekten geçiyor. Ya her şeye boyun eğip kendimi-
zin, ailemizin, çocuklarımızın geleceğini patronlara çiğ-
neteceğiz ya da daha cesur olup insanca yaşam koşul-
ları için mücadele edeceğiz. ■

İş Kazalarına Karşı Mevcut Haklarımız Neler

İş kazaları dur durak bilmiyor ve işçiler patronların İkâr hırsının kurbanı olmaya devam ediyorlar. Bu konuda haklarımızın ne olduğunu bilmemiz büyük önem taşıyor.

- ☞ İş kazası işçinin, işyeri alanı içerisinde, işyeri dışın- da veya işverenin işyeri dışındaki bir işinde meydana gelen ve işçiye zarar veren olayların tümüdür. İşyeri servisine bindiğimiz andan itibaren işveren sorumluluğu başlamış olur. Bir olayın iş kazası sayılabilmesi için işçinin sadece bedenen zarar görmesi gerekmez. İş kazasına bağlı ruhsal rahatsızlıklar da iş kazası kapsamına girer.
- ☞ İş kazası yaşayan bir işçi o an zarar görmemiş olabilir. Ancak yine de kazayı rapor etmeli. Bir iş kazası yaşandıktan sonra ortaya çıkan bedeni ve ruhi rahatsızlıklar doktor raporu ile tespit edilirse, üzerinden yıllar geçse bile, iş kazası olarak değerlendirilir.
- ☞ Patron işçiyi herhangi bir iş için işyeri dışına göndermiş ve kaza o işin yapılması sırasında meydana gelmişse bu olay da iş kazası olarak değerlendirilir.
- ☞ İş kazası sadece çalışırken meydana gelen kazaları kapsamaz. İşçilerin patronun tuttuğu bir araç ile işlerine gidip gelirken veya bir işyerinden patronun emri doğrultusunda işyeri dışındaki başka bir işe giderken yolda başlarına gelen herhangi bir kaza da iş kazası olarak değerlendirilir.
- ☞ İş kazasına uğrayan işçinin sigortalı olup olmaması önemli değildir. İş kazası geçiren işçiler SSK müdürlüklerine başvurduklarında sigortalı işçilerin yararlandıkları haklardan faydalanabilirler. Patronlar sigortasız işçi çalıştıyorlarsa, yaşanan kazayı örtbas etmek için, kazazede işçileri özel hastanelere götürmek isterler. Bu, patronların sağlığımızı dü-

şündüğü için değil, sorumluluklarından kaçmak için yaptıkları bir uygulamadır.

- ☞ İş kazası yaşandığında patronun vakit geçirmeden zabıta, savcılık, jandarma veya karakol gibi idari mercilere bildirimde bulunma zorunluluğu vardır. Patronun bu görevi yapmadığı durumlarda çalışan işçilerin bildirim de geçerlidir. Bildirim yapıldıktan sonra kaza bir dilekçe ile SSK Bölge Müdürlüğü'ne bildirilir. Ayrıca Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne de başvuru yapılabilir. SSK da olay yerine müfettişlerini göndermek zorundadır. Müfettişlerin tuttuğu rapora göre olayın iş kazası olup olmadığına karar verilir. İş kazası tespiti yapıldıktan sonra kaza geçiren işçinin tedavisi yapılır. Tedavi süresince geçici iş göremezlik ödeneği ödenir. Maluliyet durumu varsa "maluliyet aylığı" bağlanır. Kaza sonrası, kazazede işçinin dinlenme süresine SGK hastaneleri karar verir. SGK tarafından verilen istirahat süresince işçinin işten atılması mümkün değildir. İstirahat süresinin işçinin ihbar süresini 6 hafta geçmesi durumunda ise işveren işçiyi ancak tazminatlarını vererek işten çıkartabilir. İş kazası sonrasında işçi işverene karşı, iş mahkemelerine başvurarak maddi ve manevi tazminat davası açabilir.

Yasalarda var olan bu haklarımızın kâğıt üzerinde kalmaması için haklarımıza sahip çıkmalıyız. Bu haklarımızı başka işçi arkadaşlarımıza da anlatmalıyız. Birçok iş kazası sonucunda işçiler ya işten atılıyor ya da sakat halde çalışmaya devam ediyor. Örgütsüz olduğumuz müddetçe patronlar gerekli önlemleri almayacak ve iş kazaları olmaya devam edecek. Son günlerde peş peşe gelen madenci ölümleri bunun bir göstergesidir. İş kazalarını ve ölümleri durdurmak için haklarımıza sahip çıkmalı ve örgütlenmeliyiz. ■

Autoliv İşçisi Yıllık İznini Böldürmemekte Kararlı

■ Gebze'den bir işçi

Gebze'de Taysad Organize Sanayi Bölgesinde bulunan ve direksiyon simidi üreten Autoliv fabrikasında yıllık izinlerin bir hafta olarak kullanılmak istenmesi işçilerin sabrını taşırdı. Yıllık izinlerini tek parça halinde ve iki hafta olarak kullanmak isteyen işçiler izinlerin bir haftayla sınırlandırılacağı duyurusu üzerine iş bırakarak işveren vekillerinden ve sendikacılar-

dan toplantı talep ettiler. İşveren vekillerinin duruma müdahalesi ve işçileri çalışmaya zorlamaları fayda etmeyince işyerinde örgütlü olan Türk Metal sendikasının Gebze 1 No'lu şube başkanı temsilcilerle beraber işyerine geldi. İşçilerin kararlı duruşları sendikacıları da şaşkına çevirdi. Sendikacıların işveren yanlısı tutumu işçilerin tepkisini iyice arttırdı. İşçiler temsilcinin değişmesini hatta kendi temsilcilerini kendi-

leri seçmek istediklerini ifade ettiler. Sendikacılar işveren temsilcileriyle görüşeceklerini söyleyerek fabrikadan ayrıldılar.

Autoliv işçileri kararlarından dönmeyeceklerini ve talepleri yerine gelmezse mesaiye kalmayacaklarını ve üretimi düşüreceklerini söylediler. Autoliv işçileri birlikte hareket etmeye devam ederlerse yıllık izin haklarını da koruyabilecekler. ■

Patronların Yarattığı Cehennem Mücadeleyle Cennete Döner

■ ÜİD-DER'li bir matbaa işçisi

Ben bir matbaa işçisiyim. Fabrikada cehennem koşullarında çalışıyoruz. Matbaa fabrikasında çalışan başka arkadaşlarımla da konuştuğumda görüyorum ki bu sektördeki sorunların hepsi aynı. Tinerin, tutkalın, alkol kokusunun içinde, yaz sıcaklığında bile 11 saat çalışıyoruz. Bu kadar saat boyunca, temiz bir nefes almaktan mahrum kaldığımız bu koşullarda bir de maske kullandığımızda çok daha zor oluyor nefes almak ve çalışmak. Ama o maskeyi de bize çok görüyorlar. Maske vermedikleri gibi verilen yerlerde de kullanılmıyor. Çoğu arkadaşımız maskeyi eczaneden kendi cebinden almak zorunda kalıyor. Klimasız, yazın çok sıcak olan fabrikada maske kullanmak tam bir işkence. Klimalı olan bölmelerde klimaların ne yazın ne de kışın çalıştıklarını gördük. Patronlara göre klima

çok fazla elektrik yakıyor. Ama patronların sermayesi olan boyalar bizden daha kıymetli, boyalar bozulması diye 24 saat depolarda klimalar çalışıyor.

Matbaa sektöründe krizi fırsat bilen patronlar 2008 yılında maaşlardan yüzde 30 ilâ 10 arasında kesinti yaptı. Ya maaş kesintisi ya da işten atılmakla karşı karşıya bırakıldık. Bugün normale dönmüş gibi gözükken maaşlarımız aslında kesinti farkının ve zamların verilmemiş hali. Aslında tüm işçi arkadaşlar olarak bu durumdan çok rahatsızız. Tek yapmamız gereken *birbirimize güvenmek ve birlikte hareket etmek*. Halen 2009'dan alacağımız mesai ücretlerimiz var. Hem ücretlerin hem de çalışma koşullarının iyileştirilmesi için örgütlü mücadele etmeliyiz. Yoksa etikette çalışan arkadaşlarımız ağır makinelerin ve kimyasalların altında çalışmaya devam edecek. Mücellitteki arkadaşlar gün

boyu ayakta ve çok ağır kâğıtları yüklenmekte. Giyotin denen makinede iş kazası geçiren birçok arkadaşımız var. Lakta çalışan arkadaşlarımız çok gürültülü ortamda çalışıyorlar. Formda çalışan arkadaşlarımız çok ince kesilen kâğıtların tozlarından alerji olabiliyorlar. Bunun gibi daha birçok sorun yaşıyoruz. **Bizleri ilgilendiren bütün sorunlarda büyük sorun, küçük sorun demeden yan yana gelip hakkımızı aramalı, ortak mücadele etmeliyiz.** Birleşen işçiler yenilmezler! ■

Çel-Mer'de Baskılar Bizi Yıldırıramaz!

■Gebze'den Çel-Mer işçisi

Öncelikle merhabalar. Ben 5 yılı aşkın bir süredir Çelmer Çelik firmasında çalışmaktayım. Sizlere Çelmer işçisinin niye direnişe çıktığını ve mücadelenin nasıl sonuçlandığını kısaca anlatmak istiyorum.

Global ekonomik kriz patronların ekmeğine yağ sürdü ve işçinin emeğiyle işçiyi terbiye etmeye çalıştılar. Fakat Çel-Mer işçisi bunun böyle gitmeyeceğini anladı ve içten içe örgütlenmeye başladı. Tabii patron hâlâ işçiden daha neleri alırım hesabındaydı ve sigorta primlerini düşürerek haksız uygulamalarına yenisini ekledi. Fazla mesai ücretlerini vermez oldu. Bu arada Çel-Mer işçisi örgütlenmişti. Sırada sendikaya üye olmak kalmıştı. Çel-Mer işçisi emek sömürsüne karşı yekvücut olup, anayasanın da kendilerine tanıdığı örgütlenme hakkını, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasına üye olarak kullandı ve mücadeleye başladı. Fabrika sahibinin bir şekilde bu olaydan haberi oldu ve 12 arkadaşımızı işten çıkardı. Ardından direniş başladı. İçerde iş bırakma ve protesto eylemlerine başladık. Öğlen, yemek

yemeden kortej halinde kapıdaki arkadaşlarımızın yanına sloganlar eşliğinde yürüdük. Patron fabrikada sorgu odaları kurup işçilerin sendikadan istifa etmesi için baskı uyguladı. Başka şehirlerden çalışacak işçiler getirmeye çalıştı, ama her defasında Çel-Mer'in onurlu işçilerini karşısında buldu ve sonuç olarak dışarıya atıldığı işçileri geri almak zorunda kaldı. Şimdi içerde çalışan işçilere psikolojik baskı uyguluyor. Ama ne yaparsa yapsın zafer direnen Çel-Mer işçisinin olacak. Şu an sendikanın yetki belgesini bekliyoruz. ■

Klima Üreten Biz, Sıcaktan Bayılan Yine Biz

■Aydınlı'dan bir metal işçisi

Ben klima ve kombi parçaları üreten ve Türkiye genelinde binlerce çalışanı olan bir fabrikada asgari ücretle çalışıyorum. Biliyorum ki, sadece ben değil benim gibi binlercesi bu koşullarda çalışıyor. Aldığımız ücretin yetersizliğinden kaynaklı mesaiye kalmak zorunda kalıyoruz, bu da patronların işine geliyor.

Her gün binlerce klima ve kombi parçası üretiyoruz. Fakat o kadar üretim yapmamıza rağmen çalıştığımız işyerlerinde ne klimanın serinliğinden, ne de kombinin sıcaklığından bahsedebiliyoruz. Kışın soğuktan tir tir titrerken, yazın sıcaklığında da baygınlık geçiriyoruz. Geçtiğimiz günlerde hava sıcaklığının artmasıyla birlikte fabrikada 4 tane işçi arkadaşımız baygınlık geçirdi. Sıcakların etkisiyle birlikte hepimiz hayattan bıkmış gibi çalışıyoruz. Üstüne yetmezmiş gibi mesai de bizlere dayatıyorlar. Cumartesi pazar demeden, hafta içi de 14 saate varan iş koşullarında çalıştırılıyor. Uzun çalışma saatleri ve sıcakların etkisi adeta iş kazalarına davetiye çıkartıyor. Kaynakta çalışan arkadaşlarımız ellerini veya kollarını yakıyorlar. Havşa ma-

kinelerinde birçok işçi arkadaşımız parmak uçlarını kaybediyor. Fakat ne yazık ki, bunlar işçi arkadaşlarımıza artık olağan bir şey gibi geliyor. 14 saat bu sıcaklığın ortasında çalışan biz işçilerin dikkatini toplaması mümkün mü?

Bizler bu koşullarda çalışmayı kabullenmek zorunda değiliz. Ancak bu koşulların sorumlusu da aslında bizleriz. Hani Nazım Ustanın bir şiirinde söylediği gibi "kabahatin çoğu senin demeye dilim varmıyor ama kabahatin çoğu senin canım kardeşim". Madende, tersanede ve birçok fabrikada işçi kardeşlerimiz iş cinayetlerine kurban gidiyor. Kriz denilen olgudan kaynaklı birçok işçi kardeşimiz işsizlik ordusuna katılmış durumda. Bu koşullar biz işçilerin örgütlü olmamasından kaynaklanıyor. Fabrikada bizleri Kürt, Türk diye bölüyorlar, bizleri memleket ayırımı yapmaya zorluyorlar. Bizler uyanık olup bu ayrımlara kanmadan bir araya gelmeli ve patronlardan haklarımızı almalıyız. Artık durmanın zamanı değil, ölmek ya da bu koşullarda sürünmek istemiyorsak, üretimden gelen gücümüzü kullanmak için bir araya gelerek örgütlenmeliyiz. ■

Bir İşçi Arkadaşımızın Evinde Bir Araya Geldik!

■Gazi Mahallesinden kadın tekstil işçisi

Merhaba dostlar. Ben tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Geçtiğimiz günlerde tekstil işçileri olarak bir arkadaşımızın evinde toplandık. Herkes kendi işyerinde yaşadığı sorunlarından bahsetmeye başladı. Arkadaşlarımızın ikisinin en büyük şikâyeti işyerinde saat başı sayılı iş vermeleriydi. Bu durumun işçileri çok yıprattığını, işçiler arasında rekabeti ve bencilliği artırdığını söylediler. İstenilen iş sayısını çıkartamayanlara psikolojik baskı yapılarak morallerinin çöktüğünü anlattılar. Bunun yanı sıra sürekli zorunlu fazla mesailerin olmasının fazlasıyla yorgunluk ve yılmılık yarattığını söylediler. Bir diğer arkadaş ise iki yıldır zam almadıklarını, patronun son çalıştıkları ayın mesaisini de vermediğini söyledi. Bir de bunun yanında patron işçileri toplayıp “arkadaşlar biliyorsunuz işyerini büyüttüm, sizlerden de fedakârlık bekliyorum” demiş. Tabii ki bizim de sorunlarımız vardı. Ücretlerimiz düşük. Servisimiz yok. Müdüre göre var da, bizim

evimize uzak bir yerden servis geçiyor ve bize dediği şey fedakârlık etmemiz gerektiği. Kırk dakika yürümemiz gerekiyor her gün.

Yaşadığımız bu sorunlar karşısında ne yapacağız konusuna geldik. Tabii burada da işyerlerimizde güven duyulacak arkadaşlarımızın olmadığı, “bu işyerinden bir şey olmaz” benzeri söylemler çıktı. Bu sefer de güven denilen şeyin ne olduğunu irdelemeye başladık. Sonuçta güvenin satın alınabilecek bir şey olmadığını, tam da şu an bizim yaptığımız sohbetlerden, bir araya gelmelerden, haklarımızı öğrenmekten, işçi arkadaşlarımıza yüz çevirmeden ön yargısız bir şekilde yaklaşmaktan geçtiği fikrinde birleştik. Bir hafta sonra tekrar buluştuk. Konumuz güven sorunu ve biz işçilerin bilinçsiz olduklarıydı. Arkadaşın biri de tam bu lafı onaylarcasına kendi yaşadığı örneği verdi: İş arkadaşının biri sürekli bağırıp iş için arkadaşlarıyla ters düşüyormuş. Arkadaşı kenara çekip “senin bu yaptıklarının kendine bir yararı yok. Boşuna arkadaşlarını kırıyorsun patronun işi için. Yarın seninle işi bittiğinde kapıya koyula-

caksın” demiş. Bunun üzerine o arkadaş “evet sen haklısın, boşuna bunlar” diye uyarıyı dikkate almış. “Sen doğru söylüyorsun ve iyi birisin, bana doğruyu gösterdin” demiş.

Tabii bizim konumuz bitmedi. Aynı arkadaş bu sefer de “evet bilmiyoruz haklarımızı, ama elimde haklarımı ve işten atılınca ne yapacağımı anlatan bir şey olsun istiyorum” dedi. Bunun üzerine elimizdeki var olan İşçi Dayanışması bültenindeki “Fazla Mesailer Nasıl Hesaplanır” yazısını okuyalım dedim. Bölüm bölüm okuduk. Soru cevap şeklinde. Çıkan sonuç, yıllık maksimum yasal fazla mesai saatinin iki katı fazla mesai yaptığımızdı. Yani arkadaşımızın ikisi 600 saatten fazla çalışmış oluyorlardı. Biz bu yazı sayesinde bir hakkımızı ve diğer taraftan da yapılan katmerli haksızlığı görmüş olduk. Böylece aslında başka konular için de bir araya gelmemiz gerektiğini daha iyi kavradık. Bundan sonra kadın tekstil işçileri olarak düzenli olarak bir araya gelip, sorunlarımızı tartışıp, hep birlikte çözüm yolları arayacağız. ■

Yazmaya Karar Verdim!

■İkitelli’den bir tekstil işçisi

Merhaba işçi kardeşlerim! Çorap fabrikasında çalışmaya başlayalı bir ay oldu. Ve bu kısa süre içinde çabuk uyum sağladım. Çok yakın arkadaşlıklar kurdum. Fabrikada piknik organizasyonu yapılmış ve beni de davet ettiler. Onlarla kaynaşma yönünden çok iyi oldu. Bir araya gelip bir şeyler yapabildiğimizi gördüm. Piknik çok güzeldi. Her şeyi birlikte hazırladık. Sabah kahvaltısını bir grup, öğlen yemeğini bir grup, yani her şeyi ayrı gruplar yaptı. Bulaşık yıkaması bile zevkliydi. Oyunlar oynadık, şarkılar söyledik, ormanda birlikte geziye çıktık.

O gün çok mutlu olmuştum. Ve bir daha böyle bir piknik organizasyonu yapılırsa kesinlikle ben de görev alacağım. Piknikten dönüşte ÜİD-DER’li arkadaşla sohbet ederken bana İşçi Dayanışması bültenini verdi. İlk defa böyle bir şeyle karşılaştım. Bültende ilk

dikkatimi çeken işçilerin yazmış olduğu mektuplar oldu. Ve ben de böylece yazmaya karar verdim. Sorunlarımızın ortak olduğunu anladım. Arkadaşım Sefaköy’deki dernekten bahsetti, etkinlikleri anlattı. Ben de etkinliklere katılmayı düşünüyorum, herkes böyle yerlerde bilinçlenmeli. Uyuyan işçiler uyanmalı ve haklarına sahip çıkmalı. İşçi arkadaşlar bu tür yerlerde yer almalı, bütün işçi arkadaşlarımızı beklerim. ■

BIÇAK KEMİKTE

Eti geçti

duydun mu

bıçak kemikte
duymadınsa duy artık
behey allahın kulu
bıçak kemikte
duy da silkin n'olursun
bu ne biçim uyku bu
bıçak kemikte

verilmemiş alınmış hep
yük vurulmuş dağlar gibi -
insanlık bu mu
çalıyor sömürünün imdat
çanları

kımıl da kurtar şu onurunu

bıçak kemikte

topraksı paylaşılmış kıyılarsa yağmalanmış
umut hacizde

ya bu neyin puşluğu bu

sana yokluk sana yasak sana dam

insan değil - hâşâ - bir yağmacı soyu bu
bıçak kemikte

üretensin yaratansın yürü-
tensin dağları
bakma öyle kilit kilit duvar
duvar

yetsin artık bu susku
bıçak kemikte
anasın boynun bükük ba-
basın kolun kırık
oğullar kan içinde
kaldır artık başını
«kalsın benim dâvam

dîvana kalsın» demiş ozan

o dîvan sensin artık
bıçak kemikte

Hasan Hüseyin KORKMAZGİL

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan sağa

- 1 Herhangi bir olayın nasıl gelişeceği belli olmadan olabilecekleri sezme.
- 2 Televizyon kanallarını denetleyen devlet kurumu. Trafiği kolaylaştırmak düşüncesiyle yol kenarına yapılan taşıt yanaşma yeri.
- 3 Sıhhi tesisatta su borusunu üç yönlü kullanabilme durumuna getiren parça. Maden Tetkik Arama'nın kısaltılması.
- 4 Bir olayda ya da mesela işçilerin hak mücadelesinde öne çıkan, sendikalaşmaya öncülük eden. İşçilerin aylık ücreti.
- 5 Bir yerde öteden beri olagelen kabul görmüş davranış.
- 6 Bir işi eden, yapan, işleyen. Avrupa Birliği'nin kısaltması.
- 7 Araştırmalara göre insanların günde ortalama 100 gram tüketmesi gereken, ama işçilerin tüketemediği gıda maddesi. Cihan.
- 8 Hakan. Boru sesi.
- 9 1917'de Rusya'da işçilerin iktidarı ele geçirdiği ayın adı. Kamu işçisi olabilmek için girilen sınav.
- 10 İlaç, merhem. Türkçe'nin bir lehçesinde bir çağırma ünlemi.
- 11 "Hasan Hüseyin ..." işçileri, emekçileri şiirlerinde konu edinen resimdeki şairimizin soyadı.

Yukarıdan Aşağıya

- 1 Görenek. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun kısa adı.
- 2 Argoda çalma.
- 3 Şair kelimesinde sesli harfler.
- 4 Patronların saldırılarını geri püskürtebilmek için işçilerin yapması gereken şey.
- 5 "Not" kelimesinin sessizleri. Milimetrenin kısaltması.
- 6 Pirinçten ve sütten yapılan bir tatlı türü. Takımın kısaltması.
- 7 Büyük, yetişkin. Çukurun en alt bölümü.
- 8 Toprağı, çamuru sıkıştırarak yapılan bir çeşit duvar. Şap.
- 9 Özetlemek. Artı-değer sömürsünde mutlak olmayan.
- 10 İspanya'da Bask bölgesinin bağımsızlığı için savaştan örgütün kısa adı. Dünyanın uydusu. Rulo kelimesinin sessizleri.
- 11 1966'da gerçekleşen ve DİSK'in kurulmasının yolunu açan cam iş kolundaki grev.

Geçen Ayın Çözümü

Yıllık Ücretli İzin Hakkımızı Yedirmeyelim!

■ Bir metal işçisi

Uzun çalışma saatleri ve zorunlu mesailer, bütün bir yıl boyunca gezmeye, eğlenmeye, dinlenmeye, ailemizle zaman geçirmeye fırsat vermiyor. Yaz geldi, havalar ısındı. Koca bir yılın yorgunluğu üzerimizde. “Şöyle bir iznimiz olsa da dinlensek” diye düşünüyoruz. Ama önümüze türlü engeller çıkabiliyor. Patronların hakkımız olan yıllık iznimizi kullandırması ya da yıllık iznimizi keyfine göre bölmesi ve kullanılmaz hale getirmesi gibi sorunlarla sık sık karşılaşyoruz. Peki, bizler yıllık izin hakkımız hakkında ne kadar bilgiye sahibiz? Patron dilediği zaman, dilediği gibi izine çıkartabilir mi, bizim rızamız olmadan?

Yıllık ücretli izin hakkı ve izin süreleri

4857 İş Kanunu'nun 53. maddesine göre bir işyerinde işe başladığımız günden itibaren, deneme süresi de içinde olmak üzere, en az bir yıl çalıştığımızda yıllık ücretli izin hakkını elde ederiz. Yıllık ücretli izin süremiz ise, çalıştığımız süreye bağlı olarak değişiyor. Yıllık ücretli iznimiz, bir yıldan beş yıla kadar (beş yıl dâhil) çalışmışsak 14 günden, beş yıldan fazla on beş yıldan az çalışmışsak 20 günden, on beş yıl (dâhil) ve daha fazla çalışmışsak 26 günden az olamaz. Yıllık ücretli izin hakkından vazgeçilemez. Yani izin hakkımız nakit olarak ödenmez. Ancak iş akdinin fesih edilmesi durumunda hak edilmiş olan yıllık ücretli izin ücretini alabiliriz.

18 ve daha küçük yaştaki işçilerle 50 ve daha yukarı yaştaki işçilere verilecek yıllık ücretli izin süresi 20 günden az olamaz. Ayrıca yıllık izin sürelerimizi iş sözleşmeleri ve toplu iş sözleşmeleri ile artırabiliriz.

İş Kanunu'nun 54. maddesine göre yıllık ücretli izine hak kazanmak için gerekli süreyi, aynı patronun bir veya çeşitli işyerlerinde çalıştığımız süreleri birleştirerek hesaplayabiliriz. Örneğin çalıştığımız işyerinin isim değiştirmesi yıllık izin hakkımızı olumsuz etkilemez. Bu konuda patronların oyunlarına karşı uyanık olmamız lazım.

Yıllık ücretli izin patron tarafından bölünemez

İş Kanunu'nun 56. maddesi şöyle yazar: “Yıllık ücretli izin patron tarafından bölünemez.” Yıllık ücretli iznimizin İş Kanunu'nda belirtilen süreler içinde, patron tarafından bölünmeden verilmesi zorunludur. Ancak bizim rızamız ile izin süremiz, bir bölümü 10 günden aşağı olmamak üzere en çok üçe bölünebilir. Örneğin 14 gün iznimiz varsa bunun 10 günlük kısmını kullandıktan sonra kalan kısmını 1+3 veya 2+2 şeklinde kullanabiliriz. İşveren tarafından yıl içinde verilmiş olan diğer ücretli ve ücretsiz izinler veya dinlenme ve hastalık izinleri yıllık izinden düşülemez. Aynı şekilde yıllık ücretli izin günlerinin hesabında izin süresine rastlayan ulusal bayram, hafta tatili ve genel tatil günleri izin süresinden sayılmaz.

Eğer yıllık ücretli iznimizi, işyerinin kurulu bulunduğu kentten başka bir yerde geçireceksek, bunu belgelediğimiz ve işyerinden istekte bulunduğumuz takdirde, gidiş ve dönüşlerde yolda geçecek süreleri karşılamak üzere patron toplam 4 güne kadar ücretsiz izin vermek zorundadır. İşveren, işyerinde çalışan işçilerin yıllık ücretli izinlerini gösteren bir izin kayıt belgesi tutmak zorundadır.

Yıllık ücretli izinler biz işçilerin ruhsal ve bedensel sağlığı için kazanılmış bir haktır. Bizlerin de insan olarak dinlenmeye, güzel bir tatile hakkı vardır. Bütün bir yıl boyunca kurulmuş bir robot gibi sabah akşama kadar çalışıp duruyoruz. Patronlar gibi “canım sıkkın, çok yoruldu, birkaç gün de işe gitmeyeyim, gidip tatil yapayım” deme şansımız yok. Bir yıl boyunca yıllık iznimizi bekliyoruz. Buna bile patronlar göz dikiyorlar. İşlerin yoğunluğundan bahsedip duruyorlar. Dinlenmeye ve gezmeye ihtiyacımızın olup olmadığı umurlarında bile değil. Onların çıkarlarına ne zaman uygun gelirse o zaman izinlerimizi kullandırıyorlar. İşler durmaya başladığında, örneğin kriz gerekçesiyle on binlerce işçi istemedikleri halde kışın ortasında yıllık izne çıkarıldılar. Patronun böyle bir hakkı olmadığını bilmeliyiz. Çoğu zaman haklarımızı bilsek dahi bunları uygulamaya geçiremiyoruz. Çünkü haklarımızı ancak örgütlenip mücadele edersek hayata geçirebiliriz. İzin hakkımızı yedirmeyelim, örgütlenmenin ve mücadele etmenin ilk adımı bu olsun. ■

Kemal Türkler ve Maden-İş'in Mücadeleci Çizgisi

Mücadeleci işçi önderi Kemal Türkler'in katledilmesinin üzerinden 30 yıl geçti. DİSK'in kurucu önderi ve Maden-İş'in başkanı Kemal Türkler, 22 Temmuz 1980'de devlet destekli faşist güçler tarafından katledildi. Amaç yükselen işçi sınıfı hareketini ezmek ve darbeye zemin hazırlamaktı. Kemal Türkler'in cenazesine bir milyondan fazla işçi iş durdurarak sahip çıktı. Kemal Türkler'e kurşun sıktıran güçler, gerçekte işçi sınıfının birliğine ve mücadeleci sendikal örgütlenmeye kurşun sıktırılmışlardı. Kemal Türkler'in ömrü mücadele içinde geçti. Sendikalara yerleşmiş bürokratlara ve sınıf işbirliğini savunan sendikacılık anlayışına karşı, Kemal Türkler'in ve Maden-İş'in mücadeleci sendikal anlayışını sahiplenmek ve sürdürmek tüm işçilerin görevidir.

Kemal Türkler, 1947 yılında üniversiteyi bırakarak İstanbul'da Emayetaş fabrikasında işçiliğe başlar. 1951'de Maden-İş sendikasına üye olan Kemal Türkler, sendikal örgütlenme içinde yerini alır. 1954'te Maden-İş sendikası genel başkanlığına getirilen Kemal Türkler, sınıf içerisinde örgütlenme çalışmalarına hız vererek Maden-İş'in örgütlülüğünün tüm ülkeye yayılmasında önemli bir rol oynar. Genç yaşında sendikal mücadele içinde yer alan Türkler, 1961 yılında Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) ve 1967 yılında da DİSK'in kurucuları arasında yer alır. Türkler'in 10 yıl boyunca genel başkanlığını yaptığı DİSK içindeki mücadeleci sendikacılık çizgisi, yıllardır Türk-İş'in savunduğu "partiler üstü ve siyaset dışı sendikacılık" anlayışına büyük darbe vurur. 1960 ilâ 1980 arasında Kavel, Sungurlar, 15-16 Haziran, DGM ve Profilo direnişleri Kemal Türkler'in içinde bulunduğu mücadeleci sendikal anlayışın bir ifadesi olur. Türkiye'de işçi sınıfının uluslararası mücadele günü 1 Mayıs'a sahip çıkan ve kitlesel bir şekilde kutlanmasını sağlayan da bu mücadeleci sendikal anlayıştır.

İşçilerin sevdikleri, saydıkları, kendilerinden bildikleri dürüst bir işçi önderiydi Kemal Türkler. Kemal Türkler önderliğindeki Maden-İş adeta işçilerin evi gibiydi. İşçiler sendikalarında tartışıyor, taleplerini belirliyor, hazırlık yapıyor ve patronlara karşı hep birlikte kararlıca eylemlere çıkıyorlardı. Örneğin, o dönemde madeni eşya sektöründeki patronlar bir araya gelerek, metalurji işçilerine karşı saldırıya geçmişti. Madeni eşya sanayicilerinin örgütü olan MESS, bu işkolunda çalışan iş-

çilerin kazanılmış haklarını bile geri almaya ve işçileri düşük bir toplu sözleşmeye razı etmeye hazırlanıyordu. Bu işkolunda DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasının üyesi olan binlerce işçi, MESS'in baskılarına boyun eğmeyeceklerini daha baştan aldıkları bir kararla ortaya koydular. "**Tabanın söz ve karar sahibi olması**" ilkesinden hareket eden Maden-İş üyesi binlerce işçi, kendi fabrikalarında daha derinlemesine bir örgütlenmeye giriştiler. Sendika temsilciliğinin yanı sıra, fabrika içindeki değişik üretim ünitelerinde de "ünite temsilcilikleri" örgütlediler. Bunun yanı sıra, toplu sözleşme teklifinin hazırlanışından sözleşmenin bağışlanışına kadar geçecek tüm aşamalarda tabanın aktif denetimini sağlamak üzere **Toplu Sözleşme Komiteleri** kurdular. Maden-İş sendikası toplu sözleşmeyi bu komitelerle birlikte hazırlamış ve greve çıkma kararını da binlerce işçiyi temsil eden bu Toplu Sözleşme Komiteleri ile birlikte almıştı.

Kemal Türkler'in 30 yıl önce katledilmesi, askeri darbeye giden yolda önemli bir dönemeçti. TUSİAD önderliğindeki patronlar yükselen işçi hareketini ezmek ve işçi sınıfının haklarını gasp etmek amacıyla orduyu işbaşına çağırmışlardı. Bugün işçi sınıfının örgütlülüğü 1980 öncesinden oldukça gerilerdedir. Günümüzde sendikal mücadeleye hâkim olan anlayış, patronlarla işbirliğini savunan bir anlayıştır. Sendika bürokratları patronların artan saldırıları karşısında, işçilerden "fedakârlık" istemekteler. İş saatleri uzuyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor ve ücretler düşüyor, fakat sendika bürokratları en ufak bir adım dahi atmıyorlar. Çünkü sendikalarımıza yerleşen bürokratlar mevki ve ayrıcalıklarını koruma peşindedir. Bu nedenle sendikaları mücadeleden alıkoyuyorlar ve tabandan gelişen mücadelelerin önünü kesmeye çalışıyorlar.

İşçi kardeşler, kriz işsizlik ve yoksulluğu arttırıyor. Patronlar işten atmalar önündeki engellerin kaldırılmasını istiyorlar. Patronların isteği doğrultusunda hareket eden hükümet, kıdem tazminatının kaldırılması için adım atmaya başladı. MESS, yüz binden fazla metal işçisine esnek çalışmayı, düşük ücreti, ağır çalışma koşullarını dayatıyor. Tüm bunlara karşı ne yapmalıyız? Çıkış yolu bellidir. 1980 öncesinde Kemal Türkler'in başında bulunduğu Maden-İş'in savunduğu mücadeleci sendikal anlayışı bugün de örnek almamız gerekiyor. İşçiler sendikalarına sahip çıkmalı, karar sürecine katılmalı ve sendikacıları denetlemelidirler. Sendikalarımızı işçilerin evi haline getirmek için tabanda örgütlenelim ve militan sınıf sendikacılığı anlayışıyla işbirlikçi sendikal tutuma karşı mücadele edelim! ■

Kemal Türkler (ortada) işçilerle birlikte